

dække det Statsregnskab, der til sin Tid skal aflægges for Finansaaret 1926—27, er der ikke set Mage til indsigtfuldt finansielt Styre lige siden 1919—20; det er rart, at det ærede Medlem Hr. Rode mener at skulle saa langt tilbage, at han naar til den Glansperiode, han selv har gennemlevet paa første Række.

Altsaa, Mage er der ikke set siden 1919—20. Naa, vi maa jo alle ønske, at den Form for vore Statsfinansiers Udvikling, som vi nu gennem de seneste Aar har stræbt frem imod og er naaet til, nu ogsaa maa vise sig holdbar, men man maa dog ikke glemme, at det, som er til Disposition til Imødegaaelse af en kommende Tillægsbevillingslovs Krav for 1926—27, kun er ½ Mill. Kr., og særlig godt varsler dette jo ikke, synderlig Sikkerhed tilvejebringer dette ikke, navnlig under Hensyn til, at der baade i dette Aar og ikke mindst i det kommende, i 1926—27, paa forskellige Omraader kan blive stillet meget store Krav. Lad mig f. Eks. henvise til Arbejdsløsheden. Her har jo Situationen, saaledes som den nu foreligger, allerede affødt betydelige Bevillingskrav, og jeg er ganske overbevist om, at mere vil følge efter. Men dette skal jeg senere komme ind paa i en anden Forbindelse og i øvrigt ikke her nærmere omtale.

Men hvis det nu skulde vise sig, at Statsregnskabet for 1926—27 til sin Tid kommer til at svare til dette efter det ærede Medlem Hr. Rodes Mening ganske enestaaende Budget, ja, saa viser det jo kun endnu en Gang, at et saadant Resultat kan fremkomme, uden at den siddende Regering har nogen Andel deri. Thi i 1919—20 sparede man jo paa ingen Maade paa Skillingen, man undlod ikke til nogen Tid at lade Dalerne rulle — herom kan den daværende Finansminister i allerhøjeste Grad tale med. Det forekommer mig derfor ogsaa, at man burde opsætte disse Lovsange, som det ærede Medlem Hr. Rode her sang første Del af. Vi husker den Lovsang, som det ærede Medlem Hr. Rode sang forud for Valget i 1918. Den Gang havde ogsaa et Finansgeni udfoldet sig, som ingen nogen Sinde havde set Mage til. Da kunde vi skride til Løsning af Opgaver af et Omfang, som Danmark overhovedet aldrig havde tænkt sig at tage op — og straks efter Valget laante vi 60 Mill. Kr., og et halvt Aar efter laante vi 150 Mill. Kr., nemlig da Finansministeren skulde til at dække det nuværende ærede Medlem, den daværende Indenrigsminister Hr. Rodes Regering.

Det ærede Medlem Hr. Rodes Forsøg paa Omstillinger og Opstillinger kunde maaske have haft Interesse, hvis han havde søgt at trænge bagved Tallene. Men han gjorde ikke noget som helst Forsøg paa at klarlægge, om der var nogen Udgift igennem Aarene 1920—24, som kunde have været undgaaet, eller nogen ny Indtægt, tilstrækkelig virksom, skabt paa forsvarligt Grundlag, som kunde have været tilvejebragt. Den lange Række af uundgaaelige Begivenheder er tilstrækkelig ofte paapeget, som forarsagede de finansielle Vanskeligheder gennem disse Aar — Genforeningsudgifterne, de umaadelige Udgifter, som Arbejdsløsheden førte med sig, den Krise, som laa over hele Verden gennem disse Aar, og som naturligvis ogsaa skyllede ind over vore Grænser; det Lønbudget, vi overtog, og hvis Virkning de Radikale ikke havde faaet at føle, og hele den vældige Indtægtsnedgang, hele den kolossale Reduktion af Indtægts- og Formueskatten, som fulgte i de vigende Indtægters Spor.

Det var alt dette, som Ministeriet Neergaard finansielt havde at kæmpe imod, og som det lykkedes os, tør jeg hævde, ved en gennemført Sparsommelighedspolitik og ved en overfor alle Befolkningslag hensyntagende Indtægtspolitik at overvinde. Og det, som man nu bygger paa, er, saaledes som flere ærede Medlemmer har udtalt det, i Virkeligheden det, som den tidligere Regering har skabt. Det er det, som de Herrer forkætrede, som de talte imod, som de stemte imod, men som det viser sig, at Regeringen nu beholder, ganske simpelt, fordi det er fornødent, og fordi den ikke kan sætte noget bedre i Stedet. Det har vist sig, at der mellem denne Lovgivning og de to Partier, Radikale og Socialdemokrater, særdeles vel kan tilvejebringes en Bro, ad hvilken de med fuld Musik kan marchere med Forslag om Forlængelse af denne Lovgivning, hvorfra den højtærede Finansminister gennem hele sin Forelæggelsestale i Virkeligheden stadig hentede Trøst og stadig hentede Forhaabning om, at de Opstillinger, der findes paa Finanslovsforslagets Indtægtsside, skal vise sig, hvad det samlede Beløb angaar, at holde Stik.

Man vil nok spørge: Hvad har den nuværende Regering skabt af finansiell Værdi? Der er ikke nogen socialdemokratisk Taler, der kan stille sig op og pege paa noget som helst i saa Henseende, som kan staa op og pege paa, at det er disse og hine Regeringsforanstaltninger, der danner den Basis, hvorpaa det Budget hviler, som lover saa lyst efter det ærede Medlem Hr. Rodes